

[Bay.]

imod de arbejdsløse. Man siger, at de vil helst være fri for at komme i gang, de forsøger at slippe, men det er ikke arbejdernes skyld, det er systemets skyld, hvis der er flere end før, der er sådan. Jeg tror ikke rigtig på det. Men der er én ting, jeg ved, og det er, at der er mindst 100.000 mennesker i dette land, der hver dag transporteres i deres egen bil 100 km for at komme frem og tilbage til deres arbejde. Hvad er det så, regeringen gør nu? Man straffer dem ved at fordyre denne transport, man vil få flere til at sige: nu gider jeg ikke mere, for nu er det meningsløst. Og så har vi et nyt problem med de mennesker, man har troet på, og som som eneste løn for deres tålmodighed, for deres trofasthed, får, at man fordyrer tilværelsen endnu en gang for dem.

Jeg skal med det samme sige, at jeg er imod indgreb på arbejdsmarkedet; og for at være sikker på ikke at glemme det, hvis jeg skulle blive endnu varmere, end jeg er nu, så skal jeg straks give hr. Gert Petersen tilsagn om at stemme for hans dagsorden.

Jeg er imod indgreb ud fra den betragtning, at der aldrig kommer noget godt ud af det, når regeringsmagten griber ind, men det har derimod adskillige gange vist sig, at der kommer noget dårligt ud af det.

Jeg er imod, at man fjerner dyrtidsordningen. Jeg har ikke glemt, at en af denne regerings ministre i 1968 eller 1967 stod og fortalte os, at nu kunne man redde landets økonomi ved at tage de 20 øre, som arbejderne dengang skulle have i dyrtidsportion. Det kostede regeringsmagten at få sådan et skørt indfald. Pas nu på, hr. minister!

Dengang spurgte jeg, om ikke det var bedre at interessere sig for at tage de 5 mia kr., som jorden blev dyrere med i Danmark, og ministeren svarede, at spørgsmålet jo nok var relevant, men det havde en karakter af, at man spurgte: hvad er højest, Rundetårn eller et tordenskrald?

Nu spørger jeg den samme minister, han ved godt, hvem han er: hvorfor beskæftiger den samme minister sig stadig med tordenskraldet uden overhovedet at tænke på det tilsyneladende urokkelige og fundamentale Rundetårn, som i dag — hvis vi skal holde os i billedet — er skyld i, at jorden stiger med 20 mia kr. eller lige præcis svarer til det, der bliver udbetalt i løn af erhvervslivet?

Og det er arbejdsfrie indtægter i dette land, men ministeren er stadig kun interesseret i tordenskraldet. Det, der for det første er årsag, er noget andet, og for det andet er det væk i samme sekund, som dyrtidsportionerne hidtil er blevet det, hvad enten ministeren huggede dem eller ej.

Derfor: bliv fra dem og forsøg at gøre reallønnen større ved at indkassere alle de arbejdsfrie indtægter i dette land. Det drejer sig ikke alene om 20 mia kr. for jordstigninger. Jeg vil skyde på, at der er mindst 20 mia kr. i skattefrie kurstab og ågerrenter i dette land, og der er kun 12 år til, vi skal fejre 200 års dagen for hoveriets afskaffelse, kun 12 år til, vi skal have 200 års jubilæum og fest og glæde i dette land, men hvis vi bare antydningvis forsøger at feste uden at have lavet om på det, så er vi hyklere, så det er grusomt at blive vidne til. Hvis regeringen en dag skulle blive klog af skade — man plejer at sige: klog af skade kan man blive, men sjældent rig — men prøv at blive klog af skade, så vil jeg begejstret tilslutte mig regeringens politik, selv om der skulle være et par kameler imellem. Men indtil da kan jeg ikke blive fri for at tænke på hr. Wilhelm, der betegnede socialdemokratiet som sorte. Jeg så gerne, I var røde, nemlig røde i hovederne af skam.

Hanne Reintoft (DKP):

Hver gang regeringen indgår et af sine meget besynderlige forlig med de reaktionære i denne folketingsaal, kan man regne helt sikkert med, at det også skal gå ud over den sociale sektor. Det er ikke nødvendigt, der er meget andet, der kunne spares på. Jeg forstod i Radioavisen forleden dag, at forsvarsministeren ikke aner, hvor meget napalm han går og drysser ud ved de danske kyster, og det kunne han jo starte med. Der er også mange steder, man kunne hente pengene hjem, fordi der er penge nok at hente i dette samfund, hvis man mener, der mangler penge i statskassen.

Når man bliver meget forfærdet over nye sociale besparelser, er det jo også, fordi man i den tid, der er gået, har set, ikke alene hvor asociale de har været, men også hvor kaotiske de har været. Skal vi tage stilling til nye sociale besparelser, er et lille tilbageblik siden sidste septemberforlig nok nødvendigt. På grund af decentralisering og